

Literárna tvorba: Z rozprávky do rozprávky

BLŠKY

V jedno slnečné ráno sa blška Jozefína zobudila vo svojom malom príbytku a pomyslela si, že takýto deň je ako stvorený na prechádzku. Zavolala svojho kamaráta, slona Rexa, aby sa šiel s ňou poprechádzať.

Ako tak kráčali po moste, povedala blška starý vtip: „Ale dupoceme! Čo?!“ Slona to tak nahnevalo, že blšku chcel pristúpiť. Blška Jozefína v tom zmätku skočila na okoloidúceho bieleho pudlíka a na ňom od strachu omdlela.

Zobudila sa v prikrývke medzi dvoma psími chlpmi. „Ahoj,“ ozvalo sa z diaľky. „Neboj sa, ja ti neublížim. Som blška Hermína.“

Z Jozefíny a Hermíny boli o chvíľu veľké kamarátky. Hermína poukazovala novej nájomníčke všetky psie chlpy a dokonca aj veľkú šmýkačku, chvost. Schovávali sa za psie uši, naháňali sa, šantili na nič netušiacom pudlíkovi. Žilo sa im príjemne a bezstarostne.

Ale prišiel pre blšky zlý deň. Pán sa rozhodol pudlíka poumývať. Blšky utekali ako o život pred veľkým prúdom vody. Na poslednú chvíľu ušli pred záhubou chvostom. Skryli sa za mydlo v kúpeľni. Prečkali tam, kým sa psík neumyje a nevysuší.

Keď nebezpečenstvo pominulo, blšky sa opäť vrátili „domov“.

A možno tam žijú dodnes. Možno sa tam ešte stále krásne hrajú, ak ich nezastihlo iné nešťastie.

Matúš Kamenský, 8.A

CENA ZA ODVAHU

Kde bolo tam bolo, žila raz jedna malá lesná myška. Veľmi rada obdivovala prírodu a neraz si vyšla na prechádzku. Najviac sa jej páčilo vyhrievanie na slniečku.

Jedného jarného dňa sa rozhodla urobiť si výlet. Len čo vyšla z diery, už sa vyhrievala pred svojím príbytkom v teplých lúčoch jarného slnka. „Ách, aký je ten môj rodný kraj pekný a veľký! Mám rada voňavú trávu, dedinské dvory, rybník i vzdialené vrchy. K nim sa asi nikdy nedostanem. Ale aspoň po rybník by som rada prišla...“

Myškine jagavé oči, veľké ako gombičky, hľadeli do diaľky a dlhé fúzy sa jej zachvievali. Myška s peknou žltou škvrnou na krku sa rada zdržiavala pri vode, ale najväčšiu chuť mala predsa len na sladké černice, ktoré rástli okolo nej.

Ponad hlavu jej zrazu preletel motýľ. „Tebe je dobre motýlik. Keby som tak vedela lietať! K rybníku je ďaleko a ja mám také malé nôžky...“

Ešte som tam nikdy nebola! povzdychla si zasnene. Cesta za černicami bola pre ňu nebezpečná. Kto sa k nim chcel dostať, musel prejsť krížom cez lúku, kde striehlo mnoho dravcov. Malá myška však nabrala odvalu a vybehla na lúku.

Hneď po pár metroch zbadala červený kožuš – líšku! Mala však šťastie, lebo líška sledovala inú stopu. „Odchádza, určite sa tak skoro nevráti. Musím byť odvážna, teraz alebo nikdy ! rozhodla sa.“

Na okraji lúky sa zastavila. Srdce jej búchalo až v hrdle. Vo vysokej tráve ťažko nájde správny smer a tak ďaleko ešte nikdy nebola. Postupne sa prebýjala hustou trávou. Opatrne šľapala na stebľa a keď zistila, že jej nič nestojí v ceste, prešmykla sa šikovne dopredu. Znepokojili ju hrozivé tieň nad ňou. Nekrúži tu niekde dravý myšiak? Nebrúsi si na ňu zuby?

Konečne zacítila vlhký pach vody. „Áno, dokázala som to ! Ach, ale tamto je volavka! Krúži nad vodou a iste loví ryby. Možno mi dá pokoj, veď ich má už veľa...“ Volavka o chvíľu naozaj odletela a myške nehrozilo nijaké nebezpečenstvo.

Čoskoro sa dostalo myške za jej odvalu odmeny. Objavila černicový krík obsypaný chutnými plodmi. Napchávala sa nimi dovtedy, kým nepocítila, že jej ide bledý kožušok priam prasknúť. Bola to zaslúžená odmena za jej strastiplnú a náročnú objaviteľskú cestu.

Michaela Majerová, 9.A

MODERNÁ ROZPRÁVKA

Za siedmimi mrakodrapmi a neviem koľkými diaľnicami, rozprestieralo sa veľkomesto, v ktorom žil bohatý a rozmaznaný chlapec Rišo. Mal všetko, čo si zažiadal: drahé oblečenie, najmodernejšiu techniku a bol dokonca aj pekný. Navštevoval základnú školu, v ktorej síce nedosahoval výnimočné výsledky, ale vždy mu všetko prešlo, lebo jeho mama bola veľmi úspešná podnikateľka a školu sponzorovala nemalými čiastkami. Rišo mal síce veľa kamarátov, no ako keby nemal ani jedného, všetci sa s ním kamarátili len z jediného dôvodu pre bohatstvo.

V jeden deň prišla do školy mladá slečna, ktorú náhodou prideliť do Rišovej triedy. Volala sa Mária a neprekvitala veľmi krásou a bohatstvom, ale v hlave mala niečo, čo jej zabezpečovalo len ten najlepší prospech. Všetci chalani, ale aj baby sa jej vysmievali, a tak sa z nej pomaly stal samotár.

O niekoľko mesiacov sa pripravovala vianočná slávnosť, na ktorej sa mali programom podieľať všetci deviataci. Tých učitelia podelili do dvojíc. Rišo a Mária sa dostali do jedného páru. Rišo nebol Máriou vôbec nadšený, lebo si o nej myslel, že je obyčajná bifľoška a k tomu ešte aj škaredá. No nič s tým nemohol urobiť, lebo do druhého páru ho preradiť nemohli. A tak sa musel zmieriť s tým, že najbližšie tri týždne strávi s týmto dievčaťom. Prvé dni ju úplne ignoroval, no postupne si ju začal viac všímať a objavil v nej príjemnú a dobrú

spoločníčku.

Kamaráti sa mu samozrejme vysmievali, no on si ich nevšímal a čím ďalej viac času trávil s Máriou. So všetkým sa jej mohol zdôveriť a o všeličom sa nekonečne dlho rozprávali. Postupne sa s Rišom začali diať zvláštne veci. Z urážlivého, namysleného a rozmazaného playboya sa stal milý, pozorný a hlavne tolerantný chlapec. Aj Mária sa zmenila. Už nebola viac utiahnutou sivou myškou, ale sebavedomou mladou dámou.

Od tej doby boli Mária a Rišo nerozlučnou dvojicou a poviem vám, že zostali kamarátmi až dodnes...

Dominika Tapajčíková, 9.A

O TOM, AKO SA LÍŠKA ELIŠKA SPRIATELILA S MEDVEĎMI

V krásnom domčeku pri jazere bývala hrdzavá líška menom Eliška. Všetky zvieratká v lese ju mali veľmi rady, lebo nebola ako ostatné líšky prefíkaná a zákerná, práve naopak, bola milá

a kamarátska. V lese však žilo predsa len jedno zviera, ktoré Elišku neznášalo. Bola to straka. Závídela líške mnoho priateľov.

Jedného dňa sa do lesa prísťahovala medvedia rodinka Brumkovcov. Všetky zvieratká ich srdečne privítali a samozrejme medzi nimi nechýbala ani Eliška. Hneď sa navzájom skamarátili.

Na druhý deň ich však navštívila zlomyseľná straka, ktorá Elišku poriadne ohovorila: „Líške Eliške nikdy neverte, je veľmi falošná a zákerná! Môže vám ublížiť, preto sa jej vyhýbajte!“

Brumko a Brumko strakiným slovám uverili a s líškou sa už radšej nechceli stretávať. Eliška bola z toho smutná, nevedela, čo má urobiť, aby si ju obľúbili.

O nejaký čas sa Brumke narodil synček, ktorého pomenovali Karol. Bol veľmi pekný a milý. Ale jedného dňa ochorel, veľmi ho rozbolelo hrdlo. Jeho rodičia nevedeli, ako mu pomôcť. Keď sa o tom dozvedela Eliška, ponúkla sa, že im Karola vylieči. Dala malému pacientovi liečivé bylinkové tabletky proti zápalu, ktoré po troch dňoch boľavé Karolove hrdlo vyliečili.

„Veľmi pekne ti ďakujeme, Eliška,“ povedal Brumko. „A prepáč nám, že sme boli k tebe zlí. Teraz už vieme, že netreba každému veriť a že sa musíme sami presvedčiť, kto aký v skutočnosti je a nie ho bezdôvodne odsúdiť“, dodala Brumka.

Od tých čias sa Brumko, Brumka, Karol a Eliška stali najlepšimi priateľmi.

Nikola Selecká, 8.A

ODVÁŽNA PRINCEZNÁ

V jednom veľkom lese žili ako v každom inom zvieratka. Pre niektorých ako každé, ale pre princeznú Zuzanu, ktorá žila v neďalekom zámku, boli vzácny poklad. S princeznou sa totiž vedeli rozprávať.

Raz ráno prišla k princeznej smutná srnka a vraví jej: „, Prosím ťa, zjdi do vedľajšieho lesa a pomôž môjmu priateľovi – jeleňovi. Krutý princ, ktorému les patrí, poľuje len tak zo zábavy práve naňho. Ja som stihla ujsť, ale on nie, princ ohradil svoje kráľovstvo ostnatým drôtom a väzní môjho priateľa. Ak jeleňa vyslobodíš a pobožkáš, premení sa na dobrého princa. Ale to sa stane, len ak máš čisté srdce. V prípade, že tvoje srdce nie je úprimné, zmeníš sa na ropuchu.“ Princezná sa rozhodla, že to skúsi.

Dlho, predlho šla, až sa dostala do lesa zlého princa. Naraz zbadala veľkého utekajúceho jeleňa s nádhernými parohami.

Hneď vedela, že je to on. Rozutekala sa za ním, až prišla k jeho skrýši. Na nohe mal zabodnutý ostrý šíp a noha mu veľmi krvácala. Rýchlo sa mu predstavila a ošetrila hlbokú ranu. Vysvetlila mu, že ju poslala srnka, jeho priateľka. Jeleň sa hneď postavil a zvolal:

„ Načo teda čakáme? Ujdime čo najskôr!“ Zuzana mu vysvetlila, že nemôžu ísť cez deň, ale v noci, keď bude princ spať. A hlavne, keď sa mu zahojí rana.

O dva dni v tmavej noci jeleň s princeznou potichučky vyšli z lesa. Princezná nezabudla na srnkine slová a jeleňa vo svojom lese pobožkala. Keďže mala odvážne a dobré srdce, jeleň sa zmenil na krásneho princa a Zuzanu požiadal o ruku. Zvieratka im vystrojili krásnu lesnú svadbu a žili šťastne uprostred hôr. Podarilo sa im zachrániť pred krutým princom ešte noho zvieratiek.

Nikola Berčíková, 5.B

PYŠNÉ MAČIATKO

Kde bolo, tam bolo, bol jeden gazdovský dvor. Na ňom žilo veľa zvieratiek a medzi nimi aj malé mačiatko, kocúrik, ktorý sa volal Čičiko. Bol milý a dobrosrdečný, všetci na dvore si ho obľúbili.

Raz sa stalo niečo zvláštne. Vietor prifúkol na dvor ďalšie malé mačiatko. Všetci obyvatelia dvora sa okolo neho zhŕkli. Zistili, že sa volá Micpuf, má štyri mesiace a odkiaľ k nim priletel, to si už nepamätal. Micpuf bol na dvore okamžite v centre pozornosti. Na Čičiko všetci akosi postupne zabúdali. Micpuf pyšnel a zo zábavy „vyrábal“ medzi zvieratkami rozpory. Pošťval všetkých obyvateľov dvora proti Čičikovi.

Raz bol Micpuf na dvore sám. Nevšimol si kaňu krúžiacu nad ním. Spozoroval ju len Čičiko zo svojho úkrytu. Chcel Micpufa varovať, no ten ho nepustil ani k slovu a začal sa mu

posmievať. Kaňa sa neustále približovala. Čičiko v poslednej chvíli odstrčil Micpufa. Kaňa po neúspešnom chmate poranila len odvážneho Čičika. Keď sa liečil zo svojho zranenia, Micpuf ho prišiel s výčitkami svedomia veľakrát navštíviť. Spriatelili sa.

Micpuf pochopil, že priateľ mu zachránil život napriek tomu, že on sa k nemu správal povýšenecky. Odvtedy si vážil každé zvieratko a spolu s Čičikom vytvorili nerozlúčnú

„kocúrovskú“ dvojicu.

Alexandra Pavúková, 8.A

SKÚŠKA LÁSKY

Vo veľkej Bratislave žila šestnásťročná Alexandra. Bola veľmi inteligentná, škola ju zaujímala, ale mala jeden problém - myslela si, že je škaredá.

Do ich školy prišiel nový žiak, podľa všetkých dievčat krásny chlapec, Luis, ktorý bol španielskeho pôvodu, futbalista a športovec telom a dušou.

Alexandra sa do španielskeho futbalistu okamžite zaľúbila. Nebola však jediná. Luis si získal srdcia ešte dvoch Alexandriných kamarátok, ktoré boli oveľa krajšie ako ona, no namiesto toho, aby sa venovali škole, radšej sledovali módne hity.

Luis o láske týchto troch dievčat k nemu vedel. Aby bol spravodlivý, rozhodol sa, že zistí, ako ho ktorá miluje. Dlhو rozmýšľal o spôsobe, ako zistiť, ktoré z dievčat sa k nemu najviac hodí. Zobral mobil a napísal SMS Kataríne. Stálo v nej: AHOJ KATKA, POTREBUJEM SA S TEBOU SÚRNE STRETNÚŤ, PRÍĎ PRED KINO V AUPARKU O 20 MINÚT. LUIS.

Katka však bola práve na nákupoch v obľúbenom značkovom obchode, a preto Luisovi napísala, že nemôže prísť, lebo nakupuje. Vďaka tomu si Luis uvedomil, že Kataríne je prednejší nákup ako on.

Ďalej chcel Luis „otestovať“ Petru. Vybral sa s ňou do kina. Keď sa usádzali, zbadala Petra dievča, ktoré bolo zo sociálne slabšej rodiny. Nemalo veľa módneho oblečenia, a tak si ju Petra zobrala na mušku. Celý film ohovárala nič netušiacie dievča. Jej správanie sa Luisovi nepáčilo. Zistil, že Petra je necitlivá a namyslená.

Na posledné rande vzal náš hrdina Alexandru. Vybrali sa do cukrárne, kde sa výborne porozprávali. Alexandra bola úprimná a Luis zistil, že majú mnoho spoločné.

Luis sa nakoniec rozhodol pre Alexandru, ktorá síce nebola pekná zvonjšom, ale vo vnútri bola omnoho krajšia ako Petra a Katarína dokopy.

Andrea Longauerová, 8.A

ZATŮLANÝ REXÍK

Bola raz jedna vlčia rodinka. V tej rodinke žil otec vlk, ktorý bol veľmi usilovný, statočný a v každej chvíli odhodlaný brániť svoju rodinu. O vlčiu rodinu sa s láskou starala matka

vlčica, ktorá na svoje tri mláďatá nedala dopustiť. Najstarší sa volal Rišo, druhý Dunčo a najmladší Rexík.

Jedného dňa sa všetci vybrali na výlet k rieke. Matka s otcom sa rozprávali a mláďatá šantili pri vode. Raz za čas ich otec upozornil: „Dávajte si pozor, rieka má silný prúd! Najmladší Rexík zrazu zbadal

ropuchu. Nedalo mu len tak sa pozeráť a chcel ropuchu chytiť. Len tu zrazu, noha sa mu vyšmykla a vlčika unášal prúd. „Pomoc, pomoc!“ kričal Rexík z plného hrdla. Bratia sa veľmi zľakli. Rýchlo utekali zavolať rodičov. „Otec, mama,

nášho Rexíka unáša voda!“ kričal Rišo. Rodičia aj mláďatá utekali popri rieke, ale stratili ho z dohľadu. Rexík zastavil prúd rieky pri najbližšom brehu. Vyšiel z vody, osušil sa a ako mu sily stačili, utekal a hľadal svoju vlčiu rodinu. Vošiel do najbližšieho lesa a celý roztrasený hľadal otca, mamu a svojich bratov. Zrazu k nemu pribehla líška Ryšaňa. Chvíľu Rexa

pozorovala a po chvíli sa ho opýtala: „Prečo si smutný? Stratil si sa?“ Roztrasený Rexík len pokýval hlavou. Ryšani prišlo vlčika ľúto a spolu začali hľadať vlčiu rodinu. Prešli dlhú cestu a začalo sa stmievať, tak sa rozhodli prespať v kmeni starého stromu. Ráno vstali, no boli takí hladní, že skôr ako vykročili, pojedli všetky maliny v blízkom okolí. Po úmornom hľadaní

predsa len našli Rexíkov domov, ale doma nebolo nikoho. „Ďakujem za pomoc, bez teba by som to ťažko zvládol,“ povedal Rexík Ryšani. Obaja sa rozlúčili a vlčík si šiel hneď ľahnúť. Keď sa zobudil, videl okolo seba celú svoju šťastnú rodinu.

Rexík im všetko vyrozprával a hneď aj sľúbil, že už svojich rodičov bude počúvať a k rieke tak blízko nepôjde. Rodinka bola opäť kompletná a spokojná, že sa najmladšiemu členovi nič nestalo.

Patrik Vonderčík, 7.C